

متن پرسش

سلام استاد وقت بخیر: در مقاله جناب شرف الدین خراسانی از دایره المعارف بزرگ اسلامی آمده که ابن عربی از طرفی می گوید عدم ها در شیئیت ثبوتشان دوست دارند در حال عدم بمانند و از اینکه به کسوت وجود دربیایند خوششان نمی آید اما در جایی دیگر می گوید عدم ها چون در حال معدوم دچار تنگنا و اندوه هستند تنفس رحمان آنها را بسوی امکان می خواند و شوق وجودی آنها را از اندوه دور می کند و می خواهند که به صورت ممکن ظاهر شوند. پس بالاخره عدم ها میل به ظهور دارند یا کمون؟ از نظر عقلی بنظر می رسد که میل به همون حالتی که در آن هستند یعنی کمون داشته باشند ولی از طرفی جناب محی الدین آنان را مشتاق به ظهور می داند.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: این همان میل بقاء بر اصل از یک جهت و میل کمال و از خوددرآمدن از جهت دیگر است که در همه‌ی موجودات به اعتبار امکان ذاتی‌شان و روحی که دارند، هست. و لذا اگر به خود واگذار شوند همان‌که هستند را می‌خواهند و میلی برای از خوددرآمدن ندارند. ولی اگر در معرض کمال خود قرار گیرند، طلب آن کمال را نیز در خود احساس می‌کنند و دوست دارند که از آن ثبوت و یا عدم وجود به «وجود» سیر کنند. موفق باشید